

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๗๐/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๗/๒๕๖๓

วันที่ ๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายอีชา สะมัน ผู้ร้อง
นายสุระเดช สะมัน ที่ ๑
นายสรายุทธ สะมัน ที่ ๒
นายอนันต์ สะมัน ที่ ๓ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายอีชา สะมัน (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายอีชา สะมัน (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าผู้ร้องและนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน อยู่กินกันฉันสามีภรรยา มีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือ นายสุระเดช สะมัน (ผู้ถูกร้องที่ ๑) นายสรายุทธ สะมัน (ผู้ถูกร้องที่ ๒) และนายอนันต์ สะมัน (ผู้ถูกร้องที่ ๓) เมื่อปี ๒๕๒๓ ผู้ร้องซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๐๓๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง โดยใส่ชื่อนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ต่อมาปี ๒๕๒๕ ผู้ร้องและนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน จดทะเบียนสมรสกัน ปี ๒๕๓๒ จดทะเบียนหย่ากัน และปี ๒๕๕๔ นางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน ถึงแก่ความตาย ผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นผู้จัดการมรดกตามคำสั่งศาล สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๐๓๕ มีการรวมโฉนดกับที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๗๕๑๖ ซึ่งออก ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๒๔ ปรากฏชื่อนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๖๗๐๘ และแบ่งแยกออกเป็นโฉนดที่ดิน ๓ แปลง

- ๒ -

ให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๖๗๐๙ ผู้ถูกร้องที่ ๒ ถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๖๗๑๐ และผู้ถูกร้องที่ ๓ ถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๖๗๐๘ ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนไม่ได้รับทรัพย์สินมรดก ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งธนบุรีเพื่อขอแบ่งทรัพย์สินมรดกครั้งหนึ่งของโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๖๗๐๘ เลขที่ ๑๖๗๐๙ และเลขที่ ๑๖๗๑๐ พร้อมสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้ร้อง ศาลแพ่งธนบุรีพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน และศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฎีกา ยกคำร้องและไม่รับฎีกาของผู้ร้อง เป็นการพิพากษาไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง เป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมและไม่ได้รับแบ่งทรัพย์สินมรดกในส่วนที่ผู้ร้องและนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน ผู้ตาย ทำมาหาได้ในระหว่างอยู่กินกันฉันสามีภรรยา ทำให้ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้กรณีที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๓๑๖ เนื้อที่ ๖๑ ตารางวา ซึ่งผู้ร้องตกลงจะแบ่งให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ จำนวน ๓๐.๑ ตารางวา แต่ผู้ถูกร้องทั้งสองได้ที่ดินเกินไป ๔ ตารางวา และได้ขายบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าวไปแล้ว ซึ่งผู้ถูกร้องทั้งสองต้องแบ่งเงินครึ่งหนึ่งจากการขายบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าวให้ผู้ร้อง ส่วนโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๗๓๑๕ ผู้ร้องให้ผู้ถูกร้องที่ ๓ โดยเสนหา แต่ผู้ถูกร้องที่ ๓ ไม่อุทธรณ์และดูหมิ่นผู้ร้องซึ่งเป็นบิดา ผู้ร้องขอเรียกถอนคืนการให้เพราะเหตุประพฤตินิรคุณ

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ซึ่งต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) ขอให้ผู้ถูกร้องทั้งสามแบ่งทรัพย์สินมรดกของที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๐๓๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้างจำนวนครึ่งหนึ่งให้ผู้ร้อง

(๒) ขอให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ แบ่งเงินจากการขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๓๑๖ ให้ผู้ร้อง

(๓) เรียกถอนคืนการให้ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๓๑๕ จากผู้ถูกร้องที่ ๓

(๔) ขอให้นำหนังสือมอบอำนาจให้ผู้ร้องเป็นผู้มีอำนาจจัดการแบ่งสินสมรสตามทะเบียนหย่า เลขที่ ๑๑๐/๘๐๔ หนังสือข้อเสนอแนะของเจ้าหน้าที่กรมที่ดิน และสัญญาข้อตกลงยินยอมต่อผู้นำศาสนาระหว่างผู้ร้องและนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน มาใช้ในการพิจารณารณคดีของผู้ร้อง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดี ตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาล ตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจอรัฐ และต้องมีใช้เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนด กระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลยุติธรรม กรณีผู้ร้องฟ้องขอแบ่งทรัพย์มรดกในที่ดินโฉนด เลขที่ ๒๐๐๓๕ จากผู้ถูกร้องทั้งสามซึ่งเป็นส่วนที่ผู้ร้องและนางพีหรือฟ้า วาจิหรือสะมัน ผู้ตาย ทำมาหาได้ในระหว่างอยู่กินกันฉันสามีภรรยา โดยศาลแพ่งธนบุรีพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน และศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฎีกา ยกคำร้อง และไม่รับฎีกา เป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรม

และไม่ได้รับแบ่งทรัพย์สินมรดก ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดิน แจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในส่วนนี้เป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ส่วนกรณีที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๓๑๖ ที่ผู้ร้องขอให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ แบ่งเงินจากการขายที่ดินดังกล่าวให้ผู้ร้อง และกรณีที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๓๑๕ ที่ผู้ร้องขอเรียกถอนคืนการให้จากผู้ถูกร้องที่ ๓ เพราะเหตุประพฤติเนรคุณ นั้น เห็นว่าการกระทำดังกล่าวที่ผู้ร้องกล่าวอ้างไม่ได้เกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ เป็นกรณีที่ผู้ร้องสามารถใช้สิทธิตามกระบวนการยุติธรรมในทางแพ่งได้ จึงเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๗๐/๒๕๖๓)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

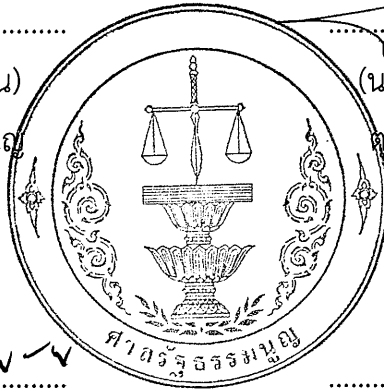
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ